

*«Καμιά φορά οι αετοί μπορούν να πετάξουν πιο χαμηλά κι απ' τις κόττες, αλλά οι κόττες ποτέ δεν θα σηκωθούν πιο ψηλά στα ύψη από τους αετούς » (Λένιν)*

Η Μεγάλη Οχτωβριανή Επανάσταση ήταν και παραμένει ο φωτεινός φάρος που δείχνει το δρόμο στους εργάτες, τους αγρότες, τους λαούς και τα καταπιεζόμενα έθνη για κοινωνική απελευθέρωση και ανεξαρτησία.

Με το τεράστιο έργο που επιτέλεσε η επαναστατική εργατική εξουσία επί 35 και πλέον χρόνια -έργο που περιλάμβανε την ανάπτυξη της παραγωγής και της οικονομίας, την ταχύτατη εκβιομηχάνιση και τη συνεταιριστική εκμηχανισμένη γεωργία, παράλληλα με κατακτήσεις της εργατικής τάξης και της φτωχομεσαίας αγροτιάς στον κοινωνικό και οικονομικό τομέα (κατάργηση της νυχτερινής εργασίας για τις γυναίκες, κατάργηση της παιδικής εργασίας, 8ωρο, 7ωρο, ασφάλιση κ.λπ.), την εξάλειψη του αναλφαβητισμού, την ανάπτυξη συστήματος υγείας για όλο το λαό κ.α.- απέδειξε τη δυνατότητα της επανάστασης να νικήσει και στο κομμάτι της οικοδόμησης της νέας κοινωνίας. Με την ανάπτυξη βαριάς και πολεμικής βιομηχανίας και την εγκατάστασή της στα Ουράλια, αποδύθηκε σε μια αδιάκοπη προετοιμασία αντιμετώπισης με τις δικές της δυνάμεις της επαπειλούμενης ιμπεριαλιστικής επίθεσης.

Η αποφασιστική στάση των λαών και της ηγεσίας της ΕΣΣΔ, με πρωτοπόρους τους μαρξιστές-λενινιστές, στο Β' Παγκόσμιο πόλεμο, οδήγησε στη συντριβή του φασισμού και συνέβαλε στην απελευθέρωση και άλλων λαών από τα δεσμά του ιμπεριαλισμού και της αποικιοκρατίας. Ποιος μπορεί να ξεχάσει τις ηρωικές μάχες του Λένινγκραντ, του Στάλινγκραντ, τη συντριβή του γερμανικού στρατού στο Κουρσκ, πάνω στις λόγγες του Κόκκινου Στρατού; Και ποιος αγνοεί πως οι λαοί της Ευρώπης και όλου του κόσμου με δάκρυα χαράς και πανηγυρισμούς χαιρέτησαν την άλκη σημαία των λαών της ΕΣΣΔ με το σφυροδρέπανο, το σύμβολο της εργατοαγροτικής συμμαχίας, που κυμάτιζε στην καρδιά του θηρίου, στο Ραιχτσταγκ στις 9 του Μάη 1945;

Ακόμα, ποιος μπορεί να ξεχάσει τη Μεγάλη Προλεταριακή Πολιτιστική Επανάσταση της Κίνας, που κατάφερε να βγάλει το λαό από τη φτώχεια, πέτυχε να τον μορφώσει -μέχρι το 1949 ο αναλφαβητισμός κάλυπτε περίπου το 90% του πληθυσμού της υπαίθρου-, επιδίωξε τη σύνδεση της χειρωνακτικής εργασίας με τη μόρφωση και τον πολιτισμό για ένα εργαζόμενο λαό «κόκκινο και ειδικό», κατήγγειλε και συγκρούστηκε με τις δυνάμεις που εξυπηρετούσαν τον «ειρηνικό» δρόμο ο οποίος οδήγησε στην παλινόρθωση του καπιταλισμού, ανέτρεψε τις αντιδραστικές ιδέες που ίσχυαν μέχρι τότε και ήθελαν τη

γυναίκα υποταγμένη στους άντρες και τους συζύγους τους; Με την Πολιτιστική Επανάσταση οι γυναίκες οργανώθηκαν ενάντια σ' αυτές τις πρακτικές και κυριάρχησε η λογική ότι αποτελούν «το μισό του ουρανού». Επίσης, η Πολιτιστική Επανάσταση πάλεψε συνολικά ενάντια στην κυρίαρχη αστική ιδεολογία, κατάλοιπα της οποίας είναι λογικό να υπάρχουν και μετά την κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας και ενέπνευσε κινήματα σ' όλο τον κόσμο, όπως ο Μάης του '68.

Αυτά είναι που 100 χρόνια μετά προκαλούν τον τρόμο και το μίσος στις ιθύνουσες τάξεις, που έχουν βαλθεί χρόνια τώρα με χίλιους δυο τρόπους να ακυρώσουν τη σημασία της Μεγάλης Οχτωβριανής επανάστασης και με ψέματα και κατασκευασμένες στα υπόγεια των μυστικών τους υπηρεσιών ιστορίες να φορτώσουν τα δικά τους εγκλήματα, τα εγκλήματα της αποικιοκρατίας, του κεφαλαίου, του ιμπεριαλισμού, που διαπράχτηκαν σε βάρος των λαών όλου του κόσμου για δεκάδες και εκατοντάδες χρόνια, στις προλεταριακές επαναστάσεις με προεξάρχουσα την Οχτωβριανή, μέσα από το εφεύρημα της θεωρίας των δύο άκρων και της ταύτισης φασισμού-κομμουνισμού. Ο τελικός τους στόχος είναι να σπείρουν την αμφιβολία, την απογοήτευση ότι τίποτε δεν γίνεται, να τρομοκρατήσουν και να χειραγωγήσουν τους λαούς.

Σήμερα αξιοποιούν την αντιδραστική, φασίζουσα κυβέρνηση της Εσθονίας με το διαβόητο συνέδριο για τα «εγκλήματα του κομμουνισμού στον 20ό αιώνα. Αύριο κάτι άλλο. Γι' αυτό ο παλιός και νέος φασισμός, ο ιμπεριαλισμός, οι αστοί όλου του κόσμου, τρέφουν άσβεστο μίσος για την Οκτωβριανή Επανάσταση αλλά και τις άλλες μεγάλες προλεταριακές επαναστάσεις: τη Μεγάλη Κινέζικη Επανάσταση, τις αντιιμπεριαλιστικές-προλεταριακές επαναστάσεις των λαών της Ινδοκίνας (Βιετνάμ, Καμπότζη, Λάος), της Κούβας. Τρέφουν άσβεστο μίσος ενάντια σε κάθε κίνημα, εξέγερση, επανάσταση που πηγάζει από το λαό για το λαό. Προσπαθούν με χίλιους δυο τρόπους να συκοφαντήσουν κάθε προσπάθεια αποτίναξης του ιμπεριαλιστικού ζυγού με τελευταίο παράδειγμα αυτό της Βενεζουέλας.

Γι' αυτό, σύσσωμη η αστική τάξη της χώρας και τα κόμματά της, ο έντυπος και ηλεκτρονικός τύπος, τάχθηκαν χωρίς δεύτερο λόγο υπέρ του περιφημου συνεδρίου του Ταλίν. ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι, «κεντροαριστερά», παρέα με τη φασιστική Χρυσή Αυγή, κι από κοντά και η ατυχήσασα ευρωβουλευτής Εύα Καϊλή, που μπέρδεψε τις ερωτικές υποθέσεις της γιαγιάς της με δήθεν εγκλήματα των κομμουνιστών στην Ελλάδα. Ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ, που αυτή τη φορά κράτησε αποστάσεις, είχε σπεύσει λίγο καιρό πρωτύτερα να νομιμοποιήσει την ακροδεξιά φασιστική κυβέρνηση της Ουκρανίας.

Οι λαοί όμως έχουν μνήμη. Και η μνήμη του ελληνικού λαού βροντοφωνάζει ότι οι κομμουνιστές, μαρξιστές-λενινιστές, με τη δράση τους, τη μαχητικότητα και τις θυσίες

τους, μέσα από τις γραμμές του επαναστατικού ΚΚΕ, του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ, της Εθνικής Αλληλεγγύης, έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στη συντριβή του φασιστικού φιδιού, στη σωτηρία του λαού από την πείνα στη διάρκεια της γερμανικής κατοχής, την απελευθέρωσή του. Ο ελληνικός λαός διατηρεί ακατάλυτους δεσμούς με όλους τους λαούς που έδωσαν σκληρές μάχες κατά του φασισμού και μισεί θανάσιμα τους συνεργάτες τους όπου γης, σε αντίθεση με την κυβέρνηση της Εσθονίας, η οποία με την αμέριστη υποστήριξη της ΕΕ τους στήνει μνημεία.

Ας θυμηθούμε, παράλληλα, ποια ήταν η κατάσταση σε Ευρώπη και Αμερική όταν στην ΕΣΣΔ γινόταν προσπάθεια να οικοδομηθεί ο σοσιαλισμός. Πτώχευση και εξαθλίωση μεγάλης μερίδας των αγροτών, κατακόρυφη πτώση της βιομηχανικής παραγωγής, εκατομμύρια άνεργοι, άστεγοι πέθαιναν από ασθένειες όπως η φυματίωση και πολλές άλλες που σχετιζονταν με τον άθλιο τρόπο ζωής τους, εκατομμύρια έχαναν τη ζωή τους από την πείνα σ' όλο τον κόσμο την ώρα που πλεονάσματα τροφίμων καταστρέφονταν. Όσοι είχαν δουλειά, δούλευαν μέχρι και 17 ώρες τη μέρα σε απάνθρωπες συνθήκες, η παιδική εργασία ήταν κάτι συνηθισμένο, οι αυτοκτονίες αυξήθηκαν κατακόρυφα και διογκώθηκε το εξωτερικό χρέος πολλών χωρών. Ακόμα και στις χώρες που επηρεάστηκαν λιγότερο από την οικονομική κρίση του μεσοπολέμου, η ζωή των ανθρώπων του μόχθου δεν ήταν καλύτερη.

Οι προλεταριακές επαναστάσεις και τα κινήματα ενέπνευσαν εκατομμύρια επαναστάτες σ' όλο τον κόσμο να αγωνιστούν, να πιστέψουν στις δυνάμεις τους και να νικήσουν. Γι' αυτό δημιούργησαν «σοκ και δέος» στις αστικές τάξεις της Δύσης και παγκοσμίως και τις ανάγκασαν να παραχωρήσουν βασικά δικαιώματα και ελευθερίες (όπως π.χ. το δωρο κ.λπ.) που σήμερα καταργούνται. Αυτό είναι που φοβούνται σήμερα οι ιμπεριαλιστές, φοβούνται ότι θα εμπνευστούμε από όλους αυτούς του αγώνες, που ναι μεν ανήκουν στο παρελθόν αλλά γνωρίζουν ότι η φλόγα των επαναστάσεων είναι παντοτινή. Θέλουν να στερήσουν από το λαό την ελπίδα, θέλουν να μας πείσουν ότι δεν υπάρχει άλλη επιλογή από το να αποδεχτούμε όσα μας ετοιμάζουν. Δεν πρέπει να τους αφήσουμε να το πετύχουν.

Σ' αυτή τη συγκυρία, σ' αυτές τις συνθήκες, είναι τεράστιο λάθος η σύμπλευση με την παγκόσμια αντίδραση, όταν οι σύντροφοι της επαναστατικής και κομμουνιστικής αριστεράς βάζουν σχεδόν στην ίδια μοίρα τις πρώτες προσπάθειες οικοδόμησης της νέας σοσιαλιστικής κοινωνίας με το φασισμό.

Προφανώς και έγιναν πολλά λάθη στο παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα και στην προσπάθεια οικοδόμησης του σοσιαλισμού, λάθη που ενίοτε ήταν πολύ σοβαρά. Όσοι αγωνιζόμαστε για μια άλλη κοινωνία όπου θα πάψει η καταπίεση ανθρώπου από άνθρωπο, πρέπει να σταθούμε κριτικά και αυτοκριτικά απέναντι σ' αυτά. Αυτή είναι μια συζήτηση που

οφείλουμε να κάνουμε και να ξανακάνουμε μέσα στους κόλπους της ριζοσπαστικής και κομμουνιστικής αριστεράς και με τον αγωνιζόμενο λαό, αλλά όχι στο πλαίσιο που θέτει ο ιμπεριαλισμός και η ντόπια αντίδραση και όχι μηδενίζοντας κοσμοϊστορικές επιτυχίες και κατακτήσεις, που θέλουν με κάθε τρόπο να πνίξουν και να αποσιωπήσουν οι καταπιεστές και εκμεταλλευτές των λαών. Εάν θέσουμε τη συζήτηση στο σωστό πλαίσιο, θα μπορούσαμε να αξιοποιήσουμε τα τεράστια διδάγματα του παρελθόντος και να βάλουμε γερά θεμέλια για τις εξεγέρσεις που έχει ανάγκη η εποχή μας.

ΕΚΚΕ

Σεπτέμβρης 2017